

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 140

гр. гр.Несебър, 14.10.2021 г.

РАЙОНЕН СЪД – НЕСЕБЪР, VI НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ в
публично заседание на седемнадесети септември, през две хиляди двадесет и
първа година в следния състав:

Председател: Валери Вл. Събев

Съдебни   **НЕСЛЯН ОСМАН ТОДОРОВА**
заседатели: **ВЯРА ИВАНОВА ИЛИЕВА**

като разгледа докладваното от Валери Вл. Събев Наказателно дело от общ
характер № 20212150200323 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 485 – чл. 490 от НПК вр. чл. 267 от Договора за
функциониране на Европейския съюз (ДФЕС).

СТРАНИ в главното производство:

Обвинител: Районна прокуратура Бургас, ТО Несебър;

Подсъдимо лице: Г. СТ. Т., с ЕГН *****, адрес ж. к. Меден рудник № 80, вх. 3, ет. 7;

Защитник – адв. К.Я. от АК Бургас, с адрес на кантората в гр. Бургас, ул. „Иван Шишман“
№ 20А, ет. 1.

Настоящият съдебен състав, възползвайки се от правомощията си по чл. 485 НПК вр. чл.
267 от ДФЕС намира, че следва да бъде отправено запитване до Съда на Европейския съюз във
връзка с тълкуване на разпоредби от правото на Европейския съюз, свързани с наказателноправни
въпроси, които са от значение за правилното решаване на настоящото дело. Съображенията за това
са следните:

I. Описание на фактите по делото:

Подсъдимата Г. СТ. Т. е собственик на ЕТ „Силвия – Г.Т.“, ЕИК 102220665. Търговецът
извършвал дейност през лятото, вкл. и в к. к. „Слънчев бряг“, на територията на Община Несебър,
свързана с продажба на дрехи. През 2016г. от едноличния търговец, действащ чрез Т., бил нает
магазин – търговска клетка, находяща се в к. к. „Слънчев бряг“, пред хотел „Дюн“. Т. закупила на
едро за магазина от неустановени по делото лица – мъже, дрехи с изобразени знаци, сходни на
търговските марки "Armani", „Armani Jeans“, „Polo“, „Tommy Hilfiger“, „DSQUARED“, „DSQ“,
„Calvin Klein“, „Boss“, „Hugo Boss“, „Gucci“, „D&G“, „Dolce & Gabanna“, „Adidas“, „Chanel“, „Paul

& Shark", „LV'S", „Levi's", „Burberry", „Lacoste", „Versace", „Louis Vuitton", „G Star", „Diesel", „Holister", „Yves Saint Laurent", „YSL", „Valentino", „Philipp Plein", „Guess", „Moschino", „Pepe Jeans", „Cerruti", „Bershka", „Paul Smith", „Roberto Geissini" и „Gap".

На 22.06.2016г. от полицейски служители при ОД на МВР Бургас била извършена проверка на различни търговски обекти, сред които и стопанисвания от Т.. На място се констатирало, че търговският обект е отворен за клиенти и по рафтовете са изложени за продажба множество дрехи с различни търговски марки. С протокол за претърсване и изземване, съставен от полицейските служители на 22.06.2016г., вещите, носещи търговски марки били иззети (в условията на неотложност), като впоследствие протоколът бил одобрен с разпореждане от 24.06.2016г. по ЧНД № 678/2016г. по описа на Районен съд Несебър. В хода на ДП били изготвени експертизи на иззетите стоки, според които стоките били следните:

3 бр. дълги дънкови панталони с изобразени знаци, сходни на търговската марка „Armani Jeans“, на обща стойност 810,00 лв. като оригинал и 180,00 лв. като имитация /реплика/; 73 бр. тениски с изобразени знаци, сходни на търговската марка „Armani Jeans“, на обща стойност 10220,00лв. като оригинал и 2190,00лв. като имитация /реплика/; 5 бр. къси дънкови панталони с изобразени знаци, сходни на търговската марка „Armani JeansИ, на обща стойност 1150,00лв. като оригинал и 225,00 лв. като имитация /реплика/; 2 бр. дамски блузи с къс ръкав с изобразени знаци, сходни на търговската марка „Armani Jeans“ на обща стойност 240,00лв. като оригинал и 60,00лв. като имитация /реплика/; 166 бр. тениски с изобразени знаци, сходни на търговската марка „ArmaniИ, на обща стойност 23240,00лв. като оригинал и 4980,00лв. като имитация /реплика/; 66 бр. дънки с изобразени знаци, сходни на търговската марка „Armani", на обща стойност 19140,00лв. като оригинал и 3960,00лв. като имитация /реплика/; 83 бр. тениски с къс ръкав и яка с изобразени знаци, сходни на търговската марка „Armani", на обща стойност 9960,00лв. като оригинал и 2490,00лв. като имитация /реплика/; 2 бр. потници с изобразени знаци, сходни на търговската марка „Armani", на обща стойност 220,00лв. като оригинал и 40,00лв. като имитация /реплика/; 4 бр. къси гащета с изобразени знаци, сходни на търговската марка „Armani", на обща стойност 840,00лв. като оригинал и 120,00лв. като имитация /реплика/; 2 бр. анцузи с изобразени знаци, сходни на търговската марка „Armani", на обща стойност 920,00лв. като оригинал и 130,00лв. като имитация /реплика/; 4 бр. ризи с дълъг ръкав с изобразени знаци, сходни на търговската марка „Armani", на обща стойност 1160,00лв. като оригинал и 160,00лв. като имитация /реплика/; 3 бр. фланели с дълъг ръкав с изобразени знаци, сходни на търговската марка „Armani", на обща стойност 810,00 лв. като оригинал и 105,00лв. като имитация /реплика/, като търговските марки са собственост на „Giorgio Armani S.P.A.";

75 бр. тениски с изобразени знаци, сходни на търговската марка „Polo", на обща стойност 6750,00лв. като оригинал и 1875,00лв. като имитация /реплика/; 19 бр. ризи с изобразени знаци, сходни на търговската марка „Polo", на обща стойност 2280,00лв. като оригинал и 665,00лв. като имитация /реплика/; 1 бр. анорак с изобразени знаци, сходни на търговската марка „Polo", на стойност като оригинал 140,00 лв., а като имитация /реплика/ на 40,00лв.; 10 бр. рокли с къс ръкав с изобразени знаци, сходни на търговската марка „Polo", на обща стойност 6100,00лв. като оригинал и 500,00лв. като имитация /реплика/; 1 бр. къси гащета с изобразени знаци, сходни на търговската марка „Polo", на стойност като оригинал 150,00 лв., а като имитация /реплика/ на 25,00лв.; 2 бр. фланели с дълъг ръкав с изобразени знаци, сходни на търговската марка „Polo", на

обща стойност 300,00лв. като оригинал и 60,00лв. като имитация /реплика/; 3 бр. фланели с къс ръкав с изобразени знаци, сходни на търговската марка „Polo“, на обща стойност 270,00лв. като оригинал и 75,00лв. като имитация /реплика/, като марката е собственост на „The Polo/Lauren Company L.P.“;

23 бр. тениски с изобразени знаци, сходни на търговската марка "Tommy Hilfiger", на обща стойност 2300,00лв. като оригинал и 575,00лв. като имитация /реплика/; 14 бр. къси дънкови панталони с изобразени знаци, сходни на търговската марка "Tommy Hilfiger", на обща стойност 1960,00лв. като оригинал и 630,00лв. като имитация /реплика/; 12 бр. дълги дънкови панталони с изобразени знаци, сходни на търговската марка "Tommy Hilfiger", на обща стойност 1920,00лв. като оригинал и 720,00лв. като имитация /реплика/; 8 бр. ризи с дълъг ръкав с изобразени знаци, сходни на търговската марка "Tommy Hilfiger", на обща стойност 1360,00лв. като оригинал и 320,00лв. като имитация /реплика/; 8 бр. дънки с изобразени знаци, сходни на търговската марка "Tommy Hilfiger", на обща стойност 1280,00лв. като оригинал и 480,00лв. като имитация /реплика/; 1 бр. туника без ръкави с изобразени знаци, сходни на търговската марка "Tommy Hilfiger", на стойност като оригинал 300,00 лв., а като имитация /реплика/ на 45,00лв.; 1 бр. дамска риза с дълъг ръкав с изобразени знаци, сходни на търговската марка "Tommy Hilfiger", на стойност като оригинал 150,00 лв., а като имитация /реплика/ на 35,00лв., като марката е собственост на „Tommy Hilfiger Licensing B.V.“;

23 бр. тениски с изобразени знаци, сходни на търговската марка „DSQUARED“, на обща стойност 11960,00лв. като оригинал и 644,00лв. като имитация /реплика/; 14 бр. къси дънкови панталони с изобразени знаци, сходни на търговската марка „DSQUARED“, на обща стойност 10640,00лв. като оригинал и 630,00лв. като имитация /реплика/; 33 бр. дънки с изобразени знаци, сходни на търговската марка „DSQUARED“, на обща стойност 34320,00лв. като оригинал и 1980,00лв. като имитация /реплика/; 4 бр. дънкови якета с изобразени знаци, сходни на търговската марка „DSQUARED“, на обща стойност 4800,00лв. като оригинал и 220,00лв. като имитация /реплика/; 1 бр. риза с дълъг ръкав с изобразени знаци, сходни на търговската марка „DSQUARED“, на стойност като оригинал 950,00 лв., а като имитация /реплика/ на 35,00лв., като марката е собственост на „DSQUARED2 TM S.A.“;

95 бр. тениски с изобразени знаци, сходни на търговската марка „Calvin Klein“, на обща стойност 9500,00лв. като оригинал и 2375,00лв. като имитация /реплика/; 1 бр. дълги дънкови панталони с изобразени знаци, сходни на търговската марка „Calvin Klein“, на стойност като оригинал 260,00 лв., а като имитация /реплика/ на 60,00лв., като марката е собственост на „Calvin Klein Trademark Trust“;

98 бр. тениски с изобразени знаци, сходни на търговската марка „Boss“, на обща стойност 7840,00лв. като оригинал и 2450,00лв. като имитация /реплика/; 8 бр. горница с изобразени знаци, сходни на търговската марка „Boss“, на обща стойност 4800,00лв. като оригинал и 440,00лв. като имитация /реплика/; 3 бр. комплекти /горнице и долнище/ с изобразени знаци, сходни на търговската марка „Boss“, на обща стойност 3900,00лв. като оригинал и 210,00лв. като имитация /реплика/; 1 бр. тениска с яка с изобразени знаци, сходни на търговската марка „Boss“, на стойност като оригинал 95,00 лв., а като имитация /реплика/ на 30,00лв.; 12 бр. тениски с изобразени знаци, сходни на търговската марка „Hugo Boss“, на обща стойност 960,00лв. като оригинал и 300,00лв. като имитация /реплика/; 2 бр. фланели с къс ръкав с изобразени знаци, сходни на търговската

марка „Hugo Boss“, на обща стойност 180,00лв. като оригинал и 50,00лв. като имитация /реплика/; 1 бр. фланела с дълъг ръкав с изобразени знаци, сходни на търговската марка „Hugo Boss“, на стойност като оригинал 110,00 лв., а като имитация /реплика/ на 30,00лв., като марката е собственост на „HUGO BOSS Trade Mark Management GmbH&Co KG“;

115 бр. тениски с изобразени знаци, сходни на търговската марка „Gucci“, на обща стойност 98900,00лв. като оригинал и 2875,00лв. като имитация /реплика/; 5 бр. дълги дънкови панталони с изобразени знаци, сходни на търговската марка „Gucci“, на обща стойност 8250,00лв. като оригинал и 300,00лв. като имитация /реплика/; 3 бр. ризи с дълъг ръкав с изобразени знаци, сходни на търговската марка „Gucci“, на обща стойност 4800,00лв. като оригинал и 105,00лв. като имитация /реплика/; 7 бр. комплекти /горнище и долнище/ с изобразени знаци, сходни на търговската марка „Gucci“, на обща стойност 30800,00лв. като оригинал и 490,00лв. като имитация /реплика/; 10 бр. дънки с изобразени знаци, сходни на търговската марка „Gucci“, на обща стойност 16500,00лв. като оригинал и 600,00лв. като имитация /реплика/; 7 бр. фланели с дълъг ръкав с изобразени знаци, сходни на търговската марка „Gucci“, на обща стойност 6300,00лв. като оригинал и 210,00лв. като имитация /реплика/; 4 бр. ризи с къс ръкав с яки с изобразени знаци, сходни на търговската марка „Gucci“, на обща стойност 3800,00лв. като оригинал и 120,00лв. като имитация /реплика/; 1 бр. рокля без ръкави с изобразени знаци, сходни на търговската марка „Gucci“, на стойност като оригинал 4900,00 лв., а като имитация /реплика/ на 45,00лв., като марката е собственост на „GUCCIO GUCCI S.p.A.“;

5 бр. къси дънкови панталони с изобразени знаци, сходни на търговската марка „Dolce & Gabbana“ /„D&G“/, на обща стойност 2900,00лв. като оригинал и 225,00лв. като имитация /реплика/; 13 бр. дълги дънкови панталони с изобразени знаци, сходни на търговската марка „Dolce & Gabbana“ /„D&G“/, на обща стойност 8060,00лв. като оригинал и 845,00лв. като имитация /реплика/; 8 бр. дънки с изобразени знаци, сходни на търговската марка „Dolce & Gabbana“ /„D&G“/, на обща стойност 4960,00лв. като оригинал и 520,00лв. като имитация /реплика/; 4 бр. тениски с изобразени знаци, сходни на търговската марка „Dolce & Gabbana“ /„D&G“/, на обща стойност 2320,00лв. като оригинал и 100,00лв. като имитация /реплика/; 1 бр. долнище с изобразени знаци, сходни на търговската марка „Dolce & Gabbana“ /„D&G“/, на стойност като оригинал 440,00 лв., а като имитация /реплика/ на 35,00лв.; 1 бр. дамска блуза с къс ръкав с изобразени знаци, сходни на търговската марка „Dolce & Gabbana“ /„D&G“/, на стойност като оригинал 690,00 лв., а като имитация /реплика/ на 25,00лв.; 1 бр. яке с дълги ръкави с изобразени знаци, сходни на търговската марка „Dolce & Gabbana“ /„D&G“/, на стойност като оригинал 890,00 лв., а като имитация /реплика/ на 55,00лв., като марката е собственост на „Dolce & Gabbana Trademarks S.r.l.“;

15 бр. комплекти /горнище и долнище/ с изобразени знаци, сходни на търговската марка „Adidas“, на обща стойност 4500,00лв. като оригинал и 975,00лв. като имитация /реплика/; 2 бр. тениски с изобразени знаци, сходни на търговската марка „Adidas“, на обща стойност 140,00лв. като оригинал и 50,00лв. като имитация /реплика/, като марката е собственост на „Adidas AG“;

7 бр. комплекти /горнище и долнище/ с изобразени знаци, сходни на търговската марка „Chanel“, на обща стойност 9100,00лв. като оригинал и 490,00лв. като имитация /реплика/; 2 бр. фланели с дълъг ръкав изобразени знаци, сходни на търговската марка „Chanel“, на обща стойност 1500,00лв. като оригинал и 60,00лв. като имитация /реплика/; 5 бр. ризи с дълъг ръкав с

изобразени знаци, сходни на търговската марка „Chanel", на обща стойност 4250,00лв. като оригинал и 175,00лв. като имитация /реплика/; 69 бр. потници с изобразени знаци, сходни на търговската марка „Chanel", на обща стойност 37950,00лв. като оригинал и 1380,00лв. като имитация /реплика/; 2 бр. фланели с къс ръкав с изобразени знаци, сходни на търговската марка „Chanel", на обща стойност 1300,00лв. като оригинал и 60,00лв. като имитация /реплика/; 4 бр. тениски с изобразени знаци, сходни на търговската марка „Chanel", на обща стойност 2600,00лв. като оригинал и 112,00лв. като имитация /реплика/; 3 бр. дамски ризи с изобразени знаци, сходни на търговската марка „Chanel", на обща стойност 2550,00лв. като оригинал и 90,00лв. като имитация /реплика/; 1 бр. анцуг с изобразени знаци, сходни на търговската марка „Chanel", на стойност като оригинал 1100,00 лв., а като имитация /реплика/ на 35,00лв., като марката е собственост на „Chanel SARL";

11 бр. тениски с изобразени знаци, сходни на търговската марка „Paul & Shark", на обща стойност 2420,00лв. като оригинал и 308,00лв. като имитация /реплика/; 3 бр. якета с изобразени знаци, сходни на търговската марка „Paul & Shark", на обща стойност 1140,00лв. като оригинал и 165,00лв. като имитация /реплика/; 5 бр. фланели с яки и къс ръкав с изобразени знаци, сходни на търговската марка „Paul & Shark", на обща стойност 1400,00лв. като оригинал и 150,00лв. като имитация /реплика/; 6 бр. комплекти /горнище и долнище/ с изобразени знаци, сходни на търговската марка „Paul & Shark", на обща стойност 1920,00лв. като оригинал и 390,00лв. като имитация /реплика/, като марката е собственост на „DAMA S.p.a.";

1 бр. дънки с изобразени знаци, сходни на търговската марка „Levi's" /„LV'S"/, на стойност като оригинал 180,00 лв., а като имитация /реплика/ на 65,00лв.; 1 бр. дълги дънкови панталони с изобразени знаци, сходни на търговската марка „Levi's" /„LV'S"/, на стойност като оригинал 180,00 лв., а като имитация /реплика/ на 65,00лв., като марката е собственост на „Levi Strauss & Co.";

12 бр. тениски с изобразени знаци, сходни на търговската марка „Burberry", на обща стойност 6960,00лв. като оригинал и 360,00лв. като имитация /реплика/; 5 бр. ризи с дълъг ръкав с изобразени знаци, сходни на търговската марка „Burberry", на обща стойност 4100,00лв. като оригинал и 175,00лв. като имитация /реплика/; 2 бр. комплекти /горнище и долнище/ с изобразени знаци, сходни на търговската марка „Burberry", на обща стойност 3400,00лв. като оригинал и 140,00лв. като имитация /реплика/; 4 бр. ризи с изобразени знаци, сходни на търговската марка „Burberry", на обща стойност 4400,00лв. като оригинал и 120,00лв. като имитация /реплика/; 6 бр. фланели с къс ръкав с изобразени знаци, сходни на търговската марка „Burberry", на обща стойност 5520,00лв. като оригинал и 150,00лв. като имитация /реплика/; 1 бр. потник с изобразени знаци, сходни на търговската марка „Burberry", на стойност като оригинал 480,00 лв., а като имитация /реплика/ на 20,00лв.; 1 бр. риза с къс ръкав с изобразени знаци, сходни на търговската марка „Burberry", на стойност като оригинал 980,00 лв., а като имитация /реплика/ на 30,00лв., като марката е собственост на „BURBERRY LIMITED";

9 бр. тениски с изобразени знаци, сходни на търговската марка „Lacoste", на обща стойност 1080,00лв. като оригинал и 225,00лв. като имитация /реплика/; 17 бр. тениски с къс ръкав и яка с изобразени знаци, сходни на търговската марка „Lacoste", на обща стойност 2550,00лв. като оригинал и 510,00лв. като имитация /реплика/; 2 бр. дамски пуловери с дълъг ръкав с изобразени знаци, сходни на търговската марка „Lacoste", на обща стойност 340,00лв. като оригинал и 80,00лв. като имитация /реплика/, като марката е собственост на LACOSTE“ FR;

3 бр. тениски с изобразени знаци, сходни на търговската марка „Versace", собственост на „Gianni Versace SPA", на обща стойност 1770,00лв. като оригинал и 84,00лв. като имитация /реплика/;

26 бр. тениски с изобразени знаци, сходни на търговската марка „Louis Vuitton", на обща стойност 24700,00лв. като оригинал и 650,00лв. като имитация /реплика/; 7 бр. дънки с изобразени знаци, сходни на търговската марка „Louis Vuitton", на обща стойност 7700,00лв. като оригинал и 420,00лв. като имитация /реплика/; 11 бр. пуловери с изобразени знаци, сходни на търговската марка „Louis Vuitton", на обща стойност 24200,00лв. като оригинал и 330,00лв. като имитация /реплика/; 2 бр. фланели с дълъг ръкав с изобразени знаци, сходни на търговската марка „Louis Vuitton", на обща стойност 3900,00лв. като оригинал и 60,00лв. като имитация /реплика/, като марката е собственост на „Louis Vuitton Malletier SA";

27 бр. тениски с изобразени знаци, сходни на търговската марка „G Star", на обща стойност 4320,00лв. като оригинал и 756,00лв. като имитация /реплика/; 8 бр. дънки с изобразени знаци, сходни на търговската марка „G Star", на обща стойност 4960,00лв. като оригинал и 520,00лв. като имитация /реплика/; 1 бр. фланела с къс ръкав с изобразени знаци, сходни на търговската марка „G Star", на стойност като оригинал 190,00 лв., а като имитация /реплика/ на 28,00лв., 1 бр. суетшърт с дълъг ръкав с изобразени знаци, сходни на търговската марка „G Star", на стойност като оригинал 330,00 лв., а като имитация /реплика/ на 38,00лв., като марката е собственост на „TM25 Holding B.V";

1 бр. дълги дънкови панталони с изобразени знаци, сходни на търговската марка „Diesel", на стойност като оригинал 210,00 лв., а като имитация /реплика/ на 60,00лв.; 16 бр. дънки с изобразени знаци, сходни на търговската марка „Diesel", на обща стойност 3360,00лв. като оригинал и 960,00лв. като имитация /реплика/, като марката е собственост на „Diesel S.p.A.";

2 бр. ризи с дълъг ръкав с изобразени знаци, сходни на търговската марка „Holister", собственост на „Abercrombie & Fitch Europe Sagl", на обща стойност 110,00лв. като оригинал и 60,00лв. като имитация /реплика/;

1 бр. риза с дълъг ръкав с изобразени знаци, сходни на търговската марка „Yves Saint Laurent" /„YSL7, на стойност като оригинал 2600,00 лв., а като имитация /реплика/ на 35,00лв.; 1 бр. мъжка тениска с яка с изобразени знаци, сходни на търговската марка „Yves Saint Laurent" /„YSL"/, на стойност като оригинал 950,00 лв., а като имитация /реплика/ на 25,00лв.; 1 бр. дамска фланела с къс ръкав с изобразени знаци, сходни на търговската марка „Yves Saint Laurent" /„YSL"/, на стойност като оригинал 1100,00 лв., а като имитация /реплика/ на 25,00лв., като марката е собственост на „YVES SAINT LAURENT";

1 бр. дънки с изобразени знаци, сходни на търговската марка „Valentino", собственост на „Valentino S.p.A.", на стойност като оригинал 1600,00 лв., а като имитация /реплика/ на 58,00лв.;

310 бр. комплекти /горнище и долнище/ с изобразени знаци, сходни на търговската марка „Philipp Plein", на обща стойност 604500,00лв. като оригинал и 21700,00лв. като имитация /реплика/; 128 бр. тениски с изобразени знаци, сходни на търговската марка „Philipp Plein", на обща стойност 63360,00лв. като оригинал и 4480,00лв. като имитация /реплика/; 18 бр. къси

дънкови панталони с изобразени знаци, сходни на търговската марка „Philipp Plein“, на обща стойност 17100,00лв. като оригинал и 990,00лв. като имитация /реплика/; 2 бр. дълги дънкови панталони с изобразени знаци, сходни на търговската марка „Philipp Plein“, на обща стойност 2300,00лв. като оригинал и 120,00лв. като имитация /реплика/; 5 бр. ризи с изобразени знаци, сходни на търговската марка „Philipp Plein“, на обща стойност 4750,00лв. като оригинал и 200,00лв. като имитация /реплика/; 28 бр. тениски с яка с изобразени знаци, сходни на търговската марка „Philipp Plein“, на обща стойност 21000,00лв. като оригинал и 980,00лв. като имитация /реплика/; 12 бр. потници с изобразени знаци, сходни на търговската марка „Philipp Plein“, на обща стойност 4740,00лв. като оригинал и 300,00лв. като имитация /реплика/; 51 бр. дънки с изобразени знаци, сходни на търговската марка „Philipp Plein“, на обща стойност 112200,00лв. като оригинал и 3060,00лв. като имитация /реплика/; 1 бр. туника без ръкави с изобразени знаци, сходни на търговската марка „Philipp Plein“, на стойност като оригинал 3250,00 лв., а като имитация /реплика/ на 55,00лв.; 1 бр. дамска фланела с дълъг ръкав с изобразени знаци, сходни на търговската марка „Philipp Plein“, на стойност като оригинал 1300,00 лв., а като имитация /реплика/ на 55,00лв., като марката е собственост на „Philipp Plein“ CH;

3 бр. тениски с изобразени знаци, сходни на търговската марка „Guess“, на обща стойност 300,00лв. като оригинал и 75,00лв. като имитация /реплика/; 2 бр. фланели с дълъг ръкав с изобразени знаци, сходни на търговската марка „Guess“, на обща стойност 340,00лв. като оригинал и 60,00лв. като имитация /реплика/; 1 бр. потник с изобразени знаци, сходни на търговската марка „Guess“, на стойност като оригинал 80,00 лв., а като имитация /реплика/ на 20,00лв.; 1 бр. дънки с изобразени знаци, сходни на търговската марка „Guess“, на стойност като оригинал 210,00 лв., а като имитация /реплика/ на 55,00лв.; 1 бр. фланела с къс ръкав с изобразени знаци, сходни на търговската марка „Guess“, на стойност като оригинал 100,00 лв., а като имитация /реплика/ на 25,00лв., като марката е собственост на „GUESS? IP HOLDER L.P.“;

5 бр. фланели с къс ръкав с изобразени знаци, сходни на търговската марка „Moschino“, на обща стойност 1350,00лв. като оригинал и 140,00лв. като имитация /реплика/; 1 бр. тениска с изобразени знаци, сходни на търговската марка „Moschino“, на стойност като оригинал 250,00 лв., а като имитация /реплика/ на 28,00лв., като марката е собственост на „Moschino S.P.A.“;

5 бр. дълги дънкови панталони с изобразени знаци, сходни на търговската марка „Pere Jeans“, собственост на „P J HUNGARY SZOLGALTATO KORLATOLT FELELOSSEGU TARSASAG“, на обща стойност 3000,00лв. като оригинал и 325,00лв. като имитация /реплика/;

1 бр. дълги дънкови панталони с изобразени знаци, сходни на търговската марка „Cerruti“, собственост на „CERRUTI 1881 s.a.s.“, на стойност като оригинал 290,00 лв., а като имитация /реплика/ на 60,00лв.;

1 бр. блуза с дълъг ръкав с изобразени знаци, сходни на търговската марка „Bershka“, собственост на „INDITEX, S.A.“, на стойност като оригинал 60,00 лв., а като имитация /реплика/ на 30,00лв.;

6 бр. тениски с изобразени знаци, сходни на търговската марка „Paul Smith“, собственост на „Paul Smith Group Holdings Limited“, на обща стойност 900,00лв. като оригинал и 150,00лв. като имитация /реплика/;

1 бр. тениска с изобразени знаци, сходни на търговската марка „Roberto Geissini“, собственост на „Robert Geiss“ DE, на стойност като оригинал 160,00 лв. и 25,00 лв. като имитация /реплика/;

2 бр. анораци с изобразени знаци, сходни на търговската марка „Gap“, на обща стойност 150,00лв. като оригинал и 60,00лв. като имитация /реплика/; 1 бр. суетшърт с дълъг ръкав с изобразени знаци, сходни на търговската марка „Gap“, на стойност като оригинал 65,00 лв., а като имитация /реплика/ на 30,00лв., като марката е собственост на „Gap (ITM) Inc.“

Общата стойност на предлаганите за продажба стоки възлизала на 1404590,00 лева /един милион четиристотин и четири хиляди петстотин и деветдесет лева/ като оригинали и 80201,00 лева /осемдесет хиляди двеста и един лева/ като имитация. Вещото лице по съдебно-авторската експертиза дало заключение, че съществува сходство между изброените върху веществените доказателства знаци и регистрираните търговски марки и идентичност между самите веществени доказателства и стоките, за които регистрираните марки са получили закрила. Сходството между сравняваните знаци се дължи на идентични и сходни основни и доминиращи словни и фигуративни елементи, включени в съставите им, на сходно общо впечатление създавано от общи похвати на представяне на знаците и може да доведе до объркване на потребителя, което включва възможността за свързване на изобразените върху веществените доказателства знаци със съответните регистрирани търговски марки.

При тези данни държавното обвинение е приело, че подсъдимата (в качеството си на физическо лице, осъществяващо дейността от името на едноличния търговец) без съгласието на притежателя на изключителното право е използвала в търговската си дейност марки, обекти на това изключително право, като предлагала за продажба без правно основание стоките (описани по-горе), с изобразени знаци, сходни на търговските марки "Armani", „Armani Jeans“, „Polo“, „Tommy Hilfiger“, „DSQUARED“, „DSQ“, „Calvin Klein“, „Boss“, „Hugo Boss“, „Gucci“, „D&G“, „Dolce & Gabanna“, „Adidas“, „Chanel“, „Paul & Shark“, „LV'S“, „Levi's“, „Burberry“, „Lacoste“, „Versace“, „Louis Vuitton“, „G Star“, „Diesel“, „Holister“, „Yves Saint Laurent“, „YSL“, „Valentino“, „Philipp Plein“, „Guess“, „Moschino“, „Pepe Jeans“, „Cerruti“, „Bershka“, „Paul Smith“, „Roberto Geissini“ и „Gap“. Прието е, че с деянието са причинени „значителни вредни последици“, поради което на подсъдимата е повдигнато обвинение за деяние по чл. 172б, ал. 2 НК.

В хода на съдебното производство за разпоредително заседание на основание чл. 247в, ал. 2 НК са призовани представители на всички оцетени юридически лица (вкл. и тези, които нямат представителство на територията на Република България), които не са заявили претенции срещу подсъдимото лице и не са конституирани като самостоятелни страни в процеса.

II. Приложимо национално право:

ЗАКОН за марките и географските означения

Обн., ДВ, бр. 98 от 13.12.2019 г., изм. и доп., бр. 92 от 27.10.2020 г.

Съдържание на изключителното право върху марка

Чл. 13. (1) Правото върху марка включва правото на притежателя ѝ да я използва, да се

разпорежда с нея и да забрани на трети лица без негово съгласие да използват в търговската дейност всеки знак за стоки и/или услуги, който е:

1. идентичен на марката и е използван за стоки или услуги, идентични на тези, за които марката е регистрирана;

2. идентичен или сходен на марката и е използван за стоки или услуги, идентични или сходни на тези, за които марката е регистрирана, ако съществува вероятност за объркване на потребителите, която включва възможност за свързване на знака с марката;

3. идентичен или сходен на марката, независимо дали е използван за стоки или услуги, които са идентични, сходни или не на тези, за които марката е регистрирана, ако марката се ползва с известност на територията на Република България и използването без основание на знака би довело до несправедливо облагодетелстване от отличителния характер или известността на марката или би ги увредило.

(2) Използване в търговската дейност по смисъла на ал. 1 е:

1. поставянето на знака върху стоките или върху техните опаковки;

2. предлагането на стоките с този знак за продажба или пускането им на пазара, съхраняването или държането им с тези цели, както и предлагането или предоставянето на услуги с този знак;

3. вносът или износът на стоките с този знак;

4. използването на знака като търговско или фирмено наименование или като част от търговско или фирмено наименование;

5. използването на знака в търговски книжа и в реклами;

6. използването на знака в сравнителна реклама по начин, който е в нарушение на чл. 34 от Закона за защита на конкуренцията.

(3) Притежателят на марка може да забрани въвеждането на стоки на територията на Република България, независимо от крайното им местоназначение, когато тези стоки или техните опаковки произхождат от трети спрямо Европейския съюз държави и върху тях е поставен без разрешение знак, който е идентичен на регистрираната по отношение на такива стоки марка или който не може да бъде отличен в основните си елементи от нея.

(4) Правото на притежателя по ал. 3 се прекратява, ако по време на производство по установяване на нарушение на марката, започнато в съответствие с Регламент (ЕС) № 608/2013 на Европейския парламент и на Съвета от 12 юни 2013 г. относно защитата на правата върху интелектуалната собственост, осъществявана от митническите органи, и за отмяна на Регламент (ЕО) № 1383/2003 на Съвета (ОВ, L 181/15 от 29 юни 2013 г.), наричан по-нататък " Регламент (ЕС) № 608/2013", деклараторът или държателят на стоките представи доказателства, че притежателят на регистрираната марка няма право да забрани пускането на стоките на пазара в

държавата на крайно местоназначение.

(5) Разпоредбите на ал. 1 и 3 се прилагат, при условие че не се засягат права, придобити преди датата на подаване на заявката, съответно преди датата на приоритета на регистрираната марка.

Лицензионен договор

Чл. 24. (1) Притежателят на право върху марка може да разреши използването ѝ за всички или за част от стоките или услугите, за които е регистрирана, за част или за цялата територия на Република България с лицензионен договор в писмена форма.

(2) Разрешение за използване на марка, която е съвместно притежание, се дава с писменото съгласие на всички съпритежатели, освен ако между тях в писмена форма е уговорено друго.

(3) Лицензията може да бъде изключителна или неизключителна. Когато не е уговорено друго, лицензията се счита за неизключителна.

(4) Лицензодателят на изключителна лицензия няма право да предоставя лицензии със същия предмет на други лица. Той има право да използва марката, ако това е изрично уговорено.

(5) Лицензионният договор се вписва в Държавния регистър на марките по искане на една от страните, към което се прилага извлечение от него, което съдържа идентификационните данни на лицензодателя и лицензополучателя, данни за марката и за вида на лицензията, стоките или услугите, за които се отнася лицензията, срок на договора и е подписано от страните. Лицензионен договор или извлечение от него не се прилага, когато искането е подписано и от двете страни с изрично посочване на имената и качеството на лицата, които го подписват, и съдържа информацията по изречение първо.

(6) Договорът за лицензия има действие по отношение на трети лица от датата на вписването му в Държавния регистър на марките.

(7) Притежателят на марка може да противопостави правата, предоставени от тази марка, срещу лицензополучател, който наруши разпоредба на лицензионния договор по отношение на:

1. срока;
2. вида, в който марката може да се използва съгласно регистрацията;
3. обхвата на стоките или услугите, за които е предоставена лицензията;
4. територията, на която марката може да се използва, или
5. качеството на произведените стоки или на услугите, предоставени от лицензополучателя.

Чл. 119. (1) Когато искът е установен по основание, но няма достатъчно данни за неговия размер, ищецът може да иска като обезщетение:

1. от 500 до 100 000 лв., като конкретният размер се определя по преценка на съда при условията на чл. 118, ал. 2 и 3, или

2. равностойността по цени на дребно на правомерно произведени стоки, идентични или сходни със стоките – предмет на нарушението.

(2) При определяне на обезщетението по ал. 1 се вземат предвид и приходите, получени вследствие на нарушението.

Административни нарушения и наказания

Чл. 127. (1) Лице, което използва в търговската дейност по смисъла на чл. 13, ал. 1 и 2 стоки или услуги, означени със знак, идентичен или сходен на регистрирана марка, без съгласието на нейния притежател, се наказва с глоба от 2000 до 10 000 лв., а едноличните търговци и юридическите лица – с имуществена санкция в размер от 3000 до 20 000 лв.

(2) Наказанията по ал. 1 се налагат и на лице, което без съгласието на притежателя на регистрирана марка:

1. поставя знак, идентичен или сходен на марката, върху опаковки, етикети, маркировки, елементи или устройства за защита или автентичност, или върху всякакви други средства и материали;

2. предлага за продажба, пуска на пазара, съхранява или държи с тези цели, внася, изнася опаковки, етикети, маркировки, елементи или устройства за защита или автентичност, или върху всякакви други средства и материали, върху които е поставена марката, с цел да се използват тези опаковки, етикети, маркировки, елементи или устройства за защита или автентичност, или всякакви други средства и материали за стоки или услуги в търговската дейност по смисъла на чл. 13, ал. 1 и 2.

(3) Наказанията по ал. 1 се налагат и на лице, което:

1. въвежда на територията на Република България стоки по чл. 13, ал. 3 без съгласието на притежателя на регистрираната марка;

2. използва означение, което не се различава съществено от регистрирано географско означение;

3. използва регистрирано по този закон географско означение, без да е вписано като негов ползвател.

(4) При повторно и всяко следващо нарушение по ал. 1 – 5, извършено в едногодишен срок от влизането в сила на предходното наказателно постановление, на лицето се налага глоба от 3000 до 15 000 лв., а на едноличните търговци и юридическите лица – имуществена санкция в размер от 5000 до 30 000 лв.

(5) Предметът на нарушението по ал. 1 – 4, независимо чия собственост е, се отнема в полза на държавата и се предава за унищожаване на органите на Министерството на вътрешните работи, като притежателят на марката или упълномощено от него лице може да присъства на унищожаването.

(6) Когато знакът по ал. 1 е използван за предлагане или предоставяне на услуги, на нарушителя се указва да го премахне.

(7) При системни нарушения мястото, в което те се извършват, се запечатва за срок от три до 6 месеца.

(8) Предходните алинеи се прилагат и по отношение на стоки, които преминават транзитно през територията на Република България.

(9) Алинеи 1 – 8 се прилагат, независимо дали е налице някое от обстоятелствата по чл. 37.

ЗАКОН за марките и географските означения

(отменен 17.12.2019 г. – действал към 22.06.2016г.)

Обн., ДВ, бр. 81 от 14.09.1999 г., в сила от 15.12.1999 г., попр., бр. 82 от 17.09.1999 г., изм., бр. 28 от 1.04.2005 г., в сила от 1.04.2005 г., изм. и доп., бр. 43 от 20.05.2005 г., в сила от 21.08.2005 г., изм., бр. 94 от 25.11.2005 г., в сила от 25.11.2005 г., бр. 105 от 29.12.2005 г., в сила от 1.01.2006 г., бр. 30 от 11.04.2006 г., в сила от 12.07.2006 г., изм. и доп., бр. 73 от 5.09.2006 г., в сила от 6.10.2006 г., бр. 96 от 28.11.2006 г., в сила от 1.01.2007 г., изм., бр. 59 от 20.07.2007 г., в сила от 1.03.2008 г., бр. 36 от 4.04.2008 г., бр. 12 от 13.02.2009 г., в сила от 1.01.2010 г. (*) - изм., бр. 32 от 28.04.2009 г., изм. и доп., бр. 19 от 9.03.2010 г., в сила от 10.06.2010 г., изм., бр. 80 от 12.10.2010 г., бр. 54 от 15.07.2011 г., бр. 58 от 26.07.2016 г., бр. 58 от 18.07.2017 г., в сила от 18.07.2017 г., бр. 85 от 24.10.2017 г., изм. и доп., бр. 61 от 24.07.2018 г., отм., бр. 98 от 13.12.2019 г.

Съдържание на изключителното право върху марка (Загл. изм. - ДВ, бр. 73 от 2006 г.)

Чл. 13. (1) Правото върху марка включва правото на притежателя ѝ да я използва, да се разпорежда с нея и да забрани на трети лица без негово съгласие да използват в търговската дейност знак, който:

1. е идентичен на марката за стоки или услуги, идентични на тези, за които марката е регистрирана;

2. (доп. - ДВ, бр. 43 от 2005 г.) поради неговата идентичност или сходство с марката и идентичността или сходството на стоките или услугите на марката и знака съществува вероятност за объркване на потребителите, която включва възможност за свързване на знака с марката;

3. (изм. - ДВ, бр. 43 от 2005 г.) е идентичен или сходен на марката за стоки или услуги, които не са идентични или сходни на тези, за които марката е регистрирана, когато по-ранната марка се ползва с известност на територията на Република България и използването без основание на знака би довело до несправедливо облагодетелстване от отличителния характер или известността на по-ранната марка или би ги увредило.

(2) (Изм. - ДВ, бр. 43 от 2005 г., бр. 73 от 2006 г.) Използване в търговската дейност по смисъла на ал. 1 е:

1. поставянето на знака върху стоките или върху техните опаковки;
2. предлагането на стоките с този знак за продажба или пускането им на пазара, или съхраняването им с тези цели, както и предлагането или предоставянето на услуги с този знак;
3. вносът или износът на стоките с този знак;
4. използването на знака в търговски книжа и в реклами.

(3) (Изм. - ДВ, бр. 73 от 2006 г.) Изключителното право има действие по отношение на трети добросъвестни лица от датата на публикацията на регистрацията.

Лицензионен договор

Чл. 22. (1) Притежателят на право върху марка може да разреши използването ѝ за всички или за част от стоките или услугите, за които е регистрирана, и за част или за цялата територия на Република България с лицензионен договор в писмена форма.

(2) Разрешение за използване на марка, която е съвместно притежание, се дава с писменото съгласие на всички съпритежатели, освен ако между тях е уговорено друго.

(3) Лицензията може да бъде изключителна или неизключителна. Когато не е уговорено друго, лицензията се счита за неизключителна.

(4) Лицензодателят на изключителна лицензия няма право да предоставя лицензии със същия предмет на други лица. Той има право да използва марката, ако това е изрично уговорено.

(5) (Изм. - ДВ, бр. 43 от 2005 г., бр. 19 от 2010 г., в сила от 10.06.2010 г.) Лицензионният договор се вписва в Държавния регистър по искане на една от страните, към което се прилага извлечение от него, което съдържа идентификационните данни на лицензодателя и лицензополучателя, данни за марката и регистровия ѝ номер, срок на договора и е скрепено с подписите и печата на страните. Патентното ведомство издава удостоверение за вписването.

(6) (Доп. - ДВ, бр. 19 от 2010 г., в сила от 10.06.2010 г.) Договорът за лицензия има

действие по отношение на трети лица от датата на вписването му в Държавния регистър.

Особени случаи на обезщетение

Чл. 76б. (Нов - ДВ, бр. 73 от 2006 г.) (1) Когато искът е установен по основание, но няма достатъчно данни за неговия размер, ищецът може да иска като обезщетение:

1. от 500 до 100 000 лв., като конкретният размер се определя по преценка на съда при условията на чл. 76а, ал. 2 и 3, или

2. равностойността по цени на дребно на правомерно произведени стоки, идентични или сходни със стоките, предмет на нарушението.

(2) При определяне на обезщетението по ал. 1 се вземат предвид и приходите, получени вследствие на нарушението.

Административни нарушения и наказания

Чл. 81. (Попр. - ДВ, бр. 82 от 1999 г., изм., бр. 43 от 2005 г., бр. 73 от 2006 г.) (1) Лице, което използва в търговската дейност по смисъла на чл. 13 стоки или услуги, означени със знак, идентичен или сходен на регистрирана марка, без съгласието на нейния притежател, се наказва с глоба от 500 до 1500 лв., а едноличните търговци и юридически лица - с имуществена санкция в размер от 1000 до 3000 лв.

(2) При повторно извършване на нарушение по ал. 1 се налага глоба от 1500 до 3000 лв., а на едноличните търговци и юридическите лица - имуществена санкция в размер от 3000 до 5000 лв.

(3) Повторно е нарушението, което е извършено в едногодишен срок от влизането в сила на наказателното постановление, с което нарушителят е наказан за същото по вид нарушение.

(4) (Отм. - ДВ, бр. 73 от 2006 г.)

(5) Стоките по ал. 1, независимо чия собственост са, се отнемат в полза на държавата и се предават за унищожаване, като притежателят на марката или упълномощено от него лице може да присъства на унищожаването.

(6) (Отм. - ДВ, бр. 73 от 2006 г., нова, бр. 19 от 2010 г., в сила от 10.06.2010 г.) Алинеи 1 и 5 не се прилагат по отношение на стоки, които преминават транзитно през територията на Република България.

НАКАЗАТЕЛЕН КОДЕКС

Обн., ДВ, бр. 26 от 2.04.1968 г., в сила от 1.05.1968 г., попр., бр. 29 от 12.04.1968 г., изм., бр. 92 от 28.11.1969 г., изм. и доп., бр. 26 от 30.03.1973 г., доп., бр. 27 от 3.04.1973 г., изм., бр. 89 от 15.11.1974 г., в сила от 1.03.1975 г., изм. и доп., бр. 95 от 12.12.1975 г., изм., бр. 3 от 11.01.1977 г., доп., бр. 54 от 11.07.1978 г., бр. 89 от 9.11.1979 г., изм. и доп., бр. 28 от 9.04.1982 г., в сила от 1.07.1982 г., попр., бр. 31 от 20.04.1982 г., доп., бр. 44 от 5.06.1984 г., изм. и доп., бр. 41 от 28.05.1985 г., доп., бр. 79 от 11.10.1985 г., попр., бр. 80 от 15.10.1985 г., изм. и доп., бр. 89 от 18.11.1986 г., попр., бр. 90 от 21.11.1986 г., изм., бр. 37 от 16.05.1989 г., в сила от 16.05.1989 г., бр. 91 от 24.11.1989 г., в сила от 24.11.1989 г., бр. 99 от 22.12.1989 г., в сила от 22.12.1989 г., доп., бр. 10 от 2.02.1990 г., изм., бр. 31 от 17.04.1990 г., изм. и доп., бр. 81 от 9.10.1990 г., в сила от 9.10.1990 г., бр. 1 от 4.01.1991 г., бр. 86 от 18.10.1991 г., попр., бр. 90 от 1.11.1991 г., изм., бр. 105 от 19.12.1991 г., доп., бр. 54 от 3.07.1992 г., в сила от 3.07.1992 г., изм. и доп., бр. 10 от 5.02.1993 г., бр. 50 от 1.06.1995 г.; Решение № 19 от 12.10.1995 г. на Конституционния съд на РБ - бр. 97 от 3.11.1995 г.; доп., бр. 102 от 21.11.1995 г., в сила от 21.01.1996 г., изм. и доп., бр. 107 от 17.12.1996 г., бр. 62 от 5.08.1997 г., изм., бр. 85 от 26.09.1997 г.; Решение № 19 от 21.11.1997 г. на Конституционния съд на РБ - бр. 120 от 16.12.1997 г.; доп., бр. 83 от 21.07.1998 г., изм. и доп., бр. 85 от 24.07.1998 г., доп., бр. 132 от 10.11.1998 г., в сила от 1.01.1999 г., изм., бр. 133 от 11.11.1998 г., изм. и доп., бр. 153 от 23.12.1998 г., бр. 7 от 26.01.1999 г., изм., бр. 51 от 4.06.1999 г., бр. 81 от 14.09.1999 г., в сила от 15.12.1999 г., изм. и доп., бр. 21 от 17.03.2000 г., бр. 51 от 23.06.2000 г.; Решение № 14 от 23.11.2000 г. на Конституционния съд на РБ - бр. 98 от 1.12.2000 г.; доп., бр. 41 от 24.04.2001 г., изм., бр. 101 от 23.11.2001 г., бр. 45 от 30.04.2002 г., изм. и доп., бр. 92 от 27.09.2002 г., бр. 26 от 30.03.2004 г., бр. 103 от 23.11.2004 г., в сила от 1.01.2005 г., бр. 24 от 22.03.2005 г., бр. 43 от 20.05.2005 г., в сила от 1.09.2005 г., изм., бр. 76 от 20.09.2005 г., в сила от 1.01.2007 г., изм. и доп., бр. 86 от 28.10.2005 г., в сила от 29.04.2006 г., бр. 88 от 4.11.2005 г., изм., бр. 59 от 21.07.2006 г., в сила от 1.01.2007 г., изм. и доп., бр. 75 от 12.09.2006 г., в сила от 13.10.2006 г., бр. 102 от 19.12.2006 г., бр. 38 от 11.05.2007 г., бр. 57 от 13.07.2007 г., в сила от 13.07.2007 г., изм., бр. 64 от 7.08.2007 г., доп., бр. 85 от 23.10.2007 г., в сила от 23.10.2007 г., изм., бр. 89 от 6.11.2007 г., доп., бр. 94 от 16.11.2007 г., изм. и доп., бр. 19 от 22.02.2008 г., изм., бр. 67 от 29.07.2008 г., бр. 102 от 28.11.2008 г., бр. 12 от 13.02.2009 г., в сила от 1.01.2010 г. (*) - изм., бр. 32 от 28.04.2009 г., доп., бр. 23 от 27.03.2009 г., в сила от 1.11.2009 г., изм. и доп., бр. 27 от 10.04.2009 г., доп., бр. 47 от 23.06.2009 г., в сила от 1.10.2009 г., изм., бр. 80 от 9.10.2009 г., бр. 93 от 24.11.2009 г., в сила от 25.12.2009 г., бр. 102 от 22.12.2009 г., в сила от 22.12.2009 г., изм. и доп., бр. 26 от 6.04.2010 г., доп., бр. 32 от 27.04.2010 г., в сила от 28.05.2010 г., изм. и доп., бр. 33 от 26.04.2011 г., в сила от 27.05.2011 г., бр. 60 от 5.08.2011 г., доп., бр. 19 от 6.03.2012 г., изм. и доп., бр. 20 от 9.03.2012 г., в сила от 10.06.2012 г., бр. 60 от 7.08.2012 г., в сила от 8.09.2012 г., изм., бр. 17 от 21.02.2013 г., доп., бр. 61 от 9.07.2013 г., изм. и доп., бр. 84 от 27.09.2013 г., бр. 19 от 5.03.2014 г., в сила от 5.03.2014 г., изм., бр. 53 от 27.06.2014 г., доп., бр. 107 от 24.12.2014 г., в сила от 1.01.2015 г., изм., бр. 14 от 20.02.2015 г., изм. и доп., бр. 24 от 31.03.2015 г., в сила от 31.03.2015 г., доп., бр. 41 от 5.06.2015 г., в сила от 6.07.2015 г., изм. и доп., бр. 74 от 26.09.2015 г., изм., бр. 79 от 13.10.2015 г., в сила от 1.11.2015 г., доп., бр. 102 от 29.12.2015 г., в сила от 1.01.2016

г., изм., бр. 32 от 22.04.2016 г., доп., бр. 47 от 21.06.2016 г.; изм. с Решение № 12 от 13.10.2016 г. на Конституционния съд на РБ - бр. 83 от 21.10.2016 г.; изм. и доп., бр. 95 от 29.11.2016 г., изм., бр. 13 от 7.02.2017 г., в сила от 7.02.2017 г., доп., бр. 54 от 5.07.2017 г., изм., бр. 85 от 24.10.2017 г., изм. и доп., бр. 101 от 19.12.2017 г., изм., бр. 55 от 3.07.2018 г., доп., бр. 1 от 3.01.2019 г., изм. и доп., бр. 7 от 22.01.2019 г., бр. 16 от 22.02.2019 г., бр. 83 от 22.10.2019 г., изм., бр. 13 от 14.02.2020 г., в сила от 14.02.2020 г., изм. и доп., бр. 23 от 14.03.2020 г., бр. 28 от 24.03.2020 г., в сила от 24.03.2020 г., доп., бр. 88 от 13.10.2020 г., изм. и доп., бр. 103 от 4.12.2020 г., доп., бр. 108 от 22.12.2020 г., изм., бр. 9 от 2.02.2021 г., в сила от 6.02.2021 г.

Чл. 55. (1) При изключителни или многобройни смекчаващи обстоятелства, когато и най-лекото, предвидено в закона наказание се окаже несъразмерно тежко, съдът:

1. определя наказанието под най-ниския предел;

2. заменява:

а) (изм. - ДВ, бр. 153 от 1998 г.) доживотния затвор - с лишаване от свобода от петнадесет до двадесет години;

б) (изм. - ДВ, бр. 28 от 1982 г., в сила от 01.07.1982 г., изм. - ДВ, бр. 10 от 1993 г., изм. - ДВ, бр. 62 от 1997 г., изм. и доп. - ДВ, бр. 92 от 2002 г., в сила от 01.01.2005 г., изм. относно влизането в сила - ДВ, бр. 26 от 2004 г., в сила от 01.01.2004 г., изм. - ДВ, бр. 103 от 2004 г., в сила от 01.01.2005 г.) лишаването от свобода, когато не е предвиден най-ниският предел - с пробация, а за непълнолетните - с пробация или обществено порицание;

в) (изм. - ДВ, бр. 28 от 1982 г., в сила от 01.07.1982 г., изм. - ДВ, бр. 10 от 1993 г., изм. - ДВ, бр. 62 от 1997 г., изм. - ДВ, бр. 92 от 2002 г., в сила от 01.01.2005 г., изм. относно влизането в сила - ДВ, бр. 26 от 2004 г., в сила от 01.01.2004 г., изм. - ДВ, бр. 103 от 2004 г., в сила от 01.01.2005 г.) пробацията - с глоба от сто до петстотин лева.

(2) В случаите на точка 1 на предходната алинея, когато наказанието е глоба, съдът може да слезе под най-ниския предел най-много с една втора.

(3) В тези случаи съдът може да не наложи по-лекото наказание, което законът предвижда наред с наказанието лишаване от свобода.

(4) (Зал. - ДВ, бр. 28 от 1982 г., в сила от 01.07.1982 г.)

Чл. 66. (1) (Изм. - ДВ, бр. 28 от 1982 г., в сила от 01.07.1982 г., попр. бр. 31 от 1982 г., изм. - ДВ, бр. 92 от 2002 г., в сила от 01.01.2005 г., изм. относно влизането в сила - ДВ, бр. 26 от 2004 г., в сила от 01.01.2004 г.) Когато съдът налага наказание лишаване от свобода до три години, той може да отложи изпълнението на наложеното наказание за срок от три до пет години, ако лицето не е осъждано на лишаване от свобода за престъпление от общ характер и ако съдът намери, че за постигане целите на наказанието и преди всичко за поправянето на осъдения не е необходимо да

изтърпи наказанието.

(2) (Изм. - ДВ, бр. 92 от 2002 г., в сила от 01.01.2005 г., изм. относно влизането в сила - ДВ, бр. 26 от 2004 г., в сила от 01.01.2004 г.) Изпитателният срок не може да надминава срока на наложеното наказание лишаване от свобода с повече от три години.

(3) (Отм. - ДВ, бр. 92 от 2002 г., в сила от 01.01.2005 г., изм. относно влизането в сила - ДВ, бр. 26 от 2004 г., в сила от 01.01.2004 г.)

(4) (Нова - ДВ, бр. 28 от 1982 г., в сила от 01.07.1982 г., доп. - ДВ, бр. 75 от 2006 г., в сила от 13.10.2006 г.) През изпитателния срок осъденият е длъжен да работи или да учи, освен ако е задължен да се лекува.

Чл. 172б. (Нов - ДВ, бр. 75 от 2006 г.) (1) Който без съгласието на притежателя на изключителното право използва в търговската дейност марка, промишлен дизайн, сорт растение или порода животно, обект на това изключително право, или използва географско означение или негова имитация без правно основание, се наказва с лишаване от свобода до пет години и с глоба до пет хиляди лева.

(2) Ако деянието по ал. 1 е извършено повторно или са причинени значителни вредни последици, наказанието е лишаване от свобода от пет до осем години и глоба от пет хиляди до осем хиляди лева.

(3) Предметът на престъплението се отнема в полза на държавата, независимо чия собственост е, и се унищожава.

НАКАЗАТЕЛНО-ПРОЦЕСУАЛЕН КОДЕКС

Обн., ДВ, бр. 86 от 28.10.2005 г., в сила от 29.04.2006 г., изм., бр. 46 от 12.06.2007 г., в сила от 1.01.2008 г., изм. и доп., бр. 109 от 20.12.2007 г., в сила от 1.01.2008 г., изм., бр. 69 от 5.08.2008 г., изм. и доп., бр. 109 от 23.12.2008 г., изм., бр. 12 от 13.02.2009 г., в сила от 1.01.2010 г. (*) - изм., бр. 32 от 28.04.2009 г., изм. и доп., бр. 27 от 10.04.2009 г., доп., бр. 33 от 30.04.2009 г., изм. и доп., бр. 15 от 23.02.2010 г., бр. 32 от 27.04.2010 г., в сила от 28.05.2010 г., изм., бр. 101 от 28.12.2010 г., изм. и доп., бр. 13 от 11.02.2011 г., в сила от 1.01.2012 г., изм., бр. 33 от 26.04.2011 г., в сила от 27.05.2011 г., доп., бр. 60 от 5.08.2011 г., изм., бр. 61 от 9.08.2011 г., изм. и доп., бр. 93 от 25.11.2011 г.; изм. с Решение № 10 от 15.11.2011 г. на Конституционния съд на РБ - бр. 93 от 25.11.2011 г.; доп., бр. 19 от 6.03.2012 г., в сила от 6.03.2012 г., изм., бр. 20 от 9.03.2012 г., в сила от 10.06.2012 г., изм. и доп., бр. 25 от 27.03.2012 г., в сила от 28.04.2012 г., доп., бр. 60 от 7.08.2012 г., в сила от 8.09.2012 г., бр. 17 от 21.02.2013 г., бр. 52 от 14.06.2013 г., в сила от 14.06.2013 г., изм. и доп., бр. 70 от 9.08.2013 г., в сила от 9.08.2013 г., бр. 71 от 13.08.2013 г., бр. 21 от 8.03.2014 г., бр. 14 от 20.02.2015 г., бр. 24 от 31.03.2015 г., в сила от 31.03.2015 г., бр. 41 от 5.06.2015 г., в сила от 6.07.2015 г., бр. 42 от 9.06.2015 г., доп., бр. 60 от 7.08.2015 г., изм. и доп., бр.

74 от 26.09.2015 г., изм., бр. 79 от 13.10.2015 г., в сила от 1.11.2015 г., бр. 32 от 22.04.2016 г., изм. и доп., бр. 39 от 26.05.2016 г., в сила от 26.05.2016 г., бр. 62 от 9.08.2016 г., в сила от 9.08.2016 г., доп., бр. 81 от 14.10.2016 г., в сила от 14.10.2016 г., бр. 95 от 29.11.2016 г., изм. и доп., бр. 13 от 7.02.2017 г., в сила от 7.02.2017 г., бр. 63 от 4.08.2017 г., в сила от 5.11.2017 г., доп., бр. 101 от 19.12.2017 г., изм. и доп., бр. 7 от 19.01.2018 г., бр. 44 от 29.05.2018 г.; изм. с Решение № 14 от 9.10.2018 г. на Конституционния съд на РБ - бр. 87 от 19.10.2018 г.; изм. и доп., бр. 96 от 20.11.2018 г., бр. 7 от 22.01.2019 г., доп., бр. 16 от 22.02.2019 г., бр. 83 от 22.10.2019 г., изм. и доп., бр. 98 от 17.11.2020 г., бр. 103 от 4.12.2020 г., бр. 110 от 29.12.2020 г., в сила от 30.06.2021 г., изм., бр. 9 от 2.02.2021 г., в сила от 6.02.2021 г., доп., бр. 16 от 23.02.2021 г., изм., бр. 20 от 9.03.2021 г.; Решение № 7 от 11.05.2021 г. на Конституционния съд на РБ - бр. 41 от 18.05.2021 г.

Раздел IV

Граждански ищец

Лице, което може да участва като граждански ищец

Чл. 84. (1) Пострадалият или неговите наследници, както и юридическите лица, които са претърпели вреди от престъплението, могат да предявят в съдебното производство граждански иск за обезщетение на вредите и да се установят като граждански ищци.

(2) Гражданският иск не може да се предяви в съдебното производство, когато е предявен по реда на Гражданския процесуален кодекс.

Молба за предявяване на граждански иск

Чл. 85. (1) В молбата за предявяване на граждански иск се посочват: трите имена на подателя и на лицето, срещу което се предявява искът; наказателното дело, по което се подава; престъплението, от което са причинени вредите, и характерът и размерът на вредите, за които се иска обезщетение.

(2) Молбата може да бъде устна или писмена.

(3) (Изм. – ДВ, бр. 63 от 2017 г., в сила от 5.11.2017 г., бр. 7 от 2019 г.) Гражданският иск се предявява най-късно до започването на разпоредителното заседание, а при дела от частен характер до започването на съдебното следствие пред първоинстанционния съд.

Лица, срещу които може да се предяви граждански иск

Чл. 86. Гражданският иск в съдебното производство може да бъде предявен както срещу подсъдимия, така и срещу други лица, които носят гражданска отговорност за вредите, причинени

от престъплението.

Права на гражданския ищец

Чл. 87. (1) (Доп. – ДВ, бр. 110 от 2020 г., в сила от 30.06.2021 г.) Гражданският ищец има следните права: да участва в съдебното производство; да иска обезпечаване на гражданския иск; да се запознава с делото и да прави необходимите извлечения; да представя доказателства; да прави искания, бележки и възражения и да обжалва актовете на съда, които накърняват неговите права и законни интереси. Искания, бележки, възражения, както и обжалване на актовете, които накърняват неговите права и законни интереси, могат да бъдат извършвани по електронен път, подписани с квалифициран електронен подпис.

(2) Гражданският ищец упражнява правата по ал. 1 в пределите, необходими за доказване на основанието и размера на гражданския иск.

Ред за разглеждане на гражданския иск

Чл. 88. (1) Гражданският иск в съдебното производство се разглежда по правилата на този кодекс, а доколкото в него няма съответни правила, се прилага Гражданският процесуален кодекс.

(2) Разглеждането на гражданския иск не може да стане причина за отлагане на наказателното дело.

(3) Когато съдебното производство се прекрати, гражданският иск не се разглежда, но може да се предяви пред граждански съд.

Съобщения за насрочване на разпоредителното заседание

Чл. 247в. (Нов – ДВ, бр. 63 от 2017 г., в сила от 5.11.2017 г., предишен чл. 247б, бр. 110 от 2020 г., в сила от 30.06.2021 г.) (1) По разпореждане на съдията-докладчик препис от обвинителния акт се връчва на подсъдимия. С връчването на обвинителния акт на подсъдимия се съобщава за насрочването на разпоредителното заседание и за въпросите по чл. 248, ал.1, за правото му да се яви със защитник и за възможността да му бъде назначен защитник в случаите по чл. 94, ал. 1, както и че делото може да бъде разгледано и решено в негово отсъствие при условията на чл. 269.

(2) За разпоредителното заседание и за въпросите по чл. 248, ал. 1 се уведомяват прокурорът и защитникът, както и пострадалият или неговите наследници и ощетеното юридическо лице, на които се съобщава за правото да упълномощат повереник.

(3) В 7-дневен срок от връчването на съобщението прокурорът и лицата по ал. 1 и 2 могат да дадат отговор по въпросите, които се обсъждат в разпоредителното заседание, и да направят

своите искания.

(4) В 7-дневен срок от връчването на съобщението пострадалият или неговите наследници могат да направят искания за конституиране като частен обвинител и граждански ищец, а ошетеното юридическо лице – като граждански ищец.

(5) Съдията-докладчик осигурява възможност на лицата, които могат да участват в разпоредителното заседание да се запознаят с материалите по делото и да направят необходимите извлечения.

Въпроси, които се обсъждат в разпоредителното заседание

(Загл. изм. – ДВ, бр. 63 от 2017 г., в сила от 5.11.2017 г.)

Чл. 248. (Изм. – ДВ, бр. 63 от 2017 г., в сила от 5.11.2017 г.) (1) В разпоредителното заседание се обсъждат следните въпроси:

1. подсъдно ли е делото на съда;

2. има ли основание за прекратяване или спиране на наказателното производство;

3. допуснато ли е на досъдебното производство отстранимо съществено нарушение на процесуални правила, довело до ограничаване на процесуалните права на обвиняемия, на пострадалия или на неговите наследници;

4. налице ли са основания за разглеждане на делото по реда на особените правила;

5. (изм. – ДВ, бр. 9 от 2021 г., в сила от 6.02.2021 г.) разглеждането на делото при закрити врати, привличането на резервен съдия или съдебен заседател, назначаването на защитник, вещо лице, преводач или преводач на български жестов език и извършването на съдебни следствени действия по делегация;

6. взетите мерки за процесуална принуда;

7. искания за събиране на нови доказателства;

8. насрочването на съдебното заседание и лицата, които следва да се призоват за него.

(2) Съдът се произнася по направените искания за конституиране на страни в производството.

(3) В съдебно заседание на първоинстанционния, въззивния и касационния съд не могат да се правят възражения за допуснатите нарушения на процесуалните правила по ал. 1, т. 3, които не са били поставени на обсъждане в разпоредителното заседание, включително по почин на съдията-докладчик, или които са приети за несъществени.

(4) В разпоредителното заседание не се обсъждат нарушения, свързани с допускането, събирането, проверката и оценката на доказателствата и доказателствените средства.

(5) (Изм. – ДВ, бр. 110 от 2020 г., в сила от 30.06.2021 г.) След изслушване на прокурора и лицата по чл. 247в, ал. 1 и 2 съдът се произнася с определение, с което:

1. прекратява съдебното производство;

2. прекратява наказателното производство;

3. спира наказателното производство;

4. насрочва делото и уведомява явилите се лица, когато не са налице основания за разглеждането му по реда на глава двадесет и седма, глава двадесет и осма и глава двадесет и девета или когато е констатирал очевидни фактически грешки в обвинителния акт.

(6) Определението се обявява в разпоредителното заседание.

Въпроси, които съдът решава при постановяване на присъдата

Чл. 301. (1) При постановяване на присъдата съдът обсъжда и решава следните въпроси:

1. има ли извършено деяние, извършено ли е то от подсъдимия и извършено ли е виновно;

2. съставлява ли деянието престъпление и правната му квалификация;

3. подлежи ли подсъдимият на наказание, какво наказание да се определи, а в случаите на чл. 23 - 25 и 27 от Наказателния кодекс какво общо наказание да му се наложи;

4. налице ли са основанията за освобождаване от наказателна отговорност по чл. 61, ал. 1 и чл. 78а, ал. 1 от Наказателния кодекс;

5. да се освободи ли подсъдимият от изтърпяване на наказанието, какъв да бъде изпитателният срок при условно осъждане, а в случаите по чл. 64, ал. 1 от Наказателния кодекс - каква възпитателна мярка да се наложи;

6. (доп. - ДВ, бр. 27 от 2009 г., в сила от 1.06.2009 г., изм., бр. 13 от 2017 г., в сила от 7.02.2017 г.) какъв първоначален режим за изтърпяване на наказанието лишаване от свобода да се определи;

7. на кого да се възложи възпитателната работа с подсъдимия в случаите на условно осъждане;

8. (изм. - ДВ, бр. 109 от 2008 г.) налице ли са условията по чл. 68 - 69а и чл. 70, ал. 7 от Наказателния кодекс и какво наказание подсъдимият да изтърпи;

9. налице ли са условията на чл. 53 от Наказателния кодекс;

10. да се уважи ли гражданският иск и в какъв размер;

11. какво да стане с веществените доказателства;

12. на кого да се възложат разноските по делото.

(2) Когато подсъдимият е обвинен в няколко престъпления или няколко лица са участвали в извършването на едно или няколко престъпления, съдът обсъжда и решава въпросите по ал. 1 за всяко лице и за всяко престъпление поотделно.

(3) Когато е пропуснал да се произнесе по гражданския иск, съдът се произнася по него с допълнителна присъда в срока за обжалването.

(4) (Нова – ДВ, бр. 63 от 2017 г., в сила от 5.11.2017 г.) При решаване на въпроса по ал. 1, т. 2 съдът се произнася и дали извършеното деяние съставлява административно нарушение.

Съдържание на присъдата

Чл. 305. (1) Присъдата се издава в името на народа.

(2) В уводната част на присъдата се посочват: датата на издаването ѝ; съдът, имената на членовете на състава, на съдебния секретар и на прокурора; делото, по което се издава присъдата; името на подсъдимия и престъплението, за което е повдигнато обвинението.

(3) В мотивите се посочват установените обстоятелства, въз основа на кои доказателствени материали и какви са правните съображения за взетото решение. При противоречия на доказателствените материали се излагат съображения защо едни от тях се приемат, а други се отхвърлят.

(4) В диспозитива се посочват данни за самоличността на подсъдимия и се излага решението на съда по въпросите, посочени в чл. 301. В него се посочва и съдът, пред който присъдата може да бъде обжалвана и в какъв срок.

(5) В случаите на чл. 24, ал. 1, т. 2 и 3 във връзка с чл. 289, ал. 2 съдът признава подсъдимия за виновен и прилага съответния закон за амнистията или правилата за давност; в случаите на чл. 61, ал. 2, предложение първо от Наказателния кодекс - признава подсъдимия за виновен, освобождава го от наказателна отговорност и му налага възпитателна мярка, в случаите по чл. 78а от Наказателния кодекс - признава подсъдимия за виновен, освобождава го от наказателна отговорност и му налага административно наказание.

(6) (Нова – ДВ, бр. 63 от 2017 г., в сила от 5.11.2017 г.) В случаите по чл. 301, ал. 4 съдът признава подсъдимия за невинен и му налага административно наказание, когато извършеното деяние се наказва по административен ред в предвидените в особената част на

Наказателния кодекс случаи или когато съставлява административно нарушение, предвидено в закон или указ.

(7) (Предишна ал. 6 – ДВ, бр. 63 от 2017 г., в сила от 5.11.2017 г.) Оправдателната присъда не може да съдържа изрази, които поставят под съмнение невинността на оправдания.

III. Относима национална съдебна практика:

Тълкувателно решение № 1 от 31.05.2013 г. на ВКС по тълк. д. № 1/2013 г., ОСНК ;

Тълкувателно решение № 2/2016г. на ОСНК на ВКС;

Решение № 148 от 01.04.2015г. по к.д. № 263/2015г. по описа на ВКС на П н. о.;

Решение № 365 от 07.10.2015г. по н.д. № 879/2015г. по описа на ВКС на I н. о..

IV. Разпоредби от правото на Европейския съюз, чието тълкуване е предмет на запитването:

ДИРЕКТИВА 2004/48/ЕО НА ЕВРОПЕЙСКИЯ ПАРЛАМЕНТ И НА СЪВЕТА от 29 април 2004 година относно упражняването на права върху интелектуалната собственост.

ПАР. 26 от Преамюбла.

С цел да се обезщети вредата, понесена в резултат на нарушението, извършено от нарушител, който е предприел действие, знаейки или при разумни основания да знае, че то ще доведе до такова нарушение, с размера на обезщетението, което се присъжда на притежателя на правата, следва да се отчетат всички необходими аспекти, като например загуби на печалби от страна на притежателя на правата или несправедливата печалба, получена от нарушителя, а когато е приложимо, всички морални щети, причинени на притежателя на правата. Като алтернатива, например когато би било трудно да се определи размерът на понесената действителна щета, размерът на обезщетението би могъл да се обвърже с такива елементи като лицензионните или авторските възнаграждения или хонорари, които биха били дължими, в случай че нарушителят е поискал официално разрешение да ползва въпросното право върху интелектуална собственост. Целта не е да се въвежда задължение за предоставяне на наказателни щети, а да се даде възможност за обезщетение, което се основава на обективен критерий, като се вземат предвид извършените разноси от притежателя на правата, като например разходи за идентификация и проучване.

ПАР. 28 от Преамюбла.

Като допълнение на гражданските и административните мерки, процедури и средства за защита, предвидени в настоящата директива, в съответни случаи наказателните санкции също представляват средство за гарантиране спазването на права върху интелектуална собственост.

Обезщетение за вреди

1. Държавите-членки гарантират, че по заявление на увредената страна компетентните съдебни органи постановяват на нарушителя, който съзнателно или при разумни основания да съзнава това е предприел действия, с които е нарушил права, да заплати на притежателя на правата обезщетение съобразно действителните вреди, понесени от последния в резултат на нарушението.

Когато съдебните органи определят обезщетението:

а) те вземат предвид всички приложими аспекти, като например отрицателните икономически последствия, включително пропуснатата печалба, които увредената страна е понесла, цялата несправедливо получена печалба от нарушителя, а когато е уместно, елементи, които са различни от стопанските фактори, като например моралната щета, причинена на притежателя на правото поради нарушението; или

б) като алтернатива на посоченото в буква а) те могат, когато е уместно, да определят обезщетението като еднократна сума въз основа на следните елементи: най-малкото размера на лицензионните и авторските възнаграждения и хонорари, които биха били дължими, в случаи че нарушителят е поискал официално разрешение да ползва въпросното право върху интелектуална собственост.

2. Когато нарушителят несъзнателно или без разумни основания да е съзнавал това е предприел действия, с които е нарушил права, държавите-членки могат да установят, че съдебните органи могат да постановят да се възстанови печалбата или платимото обезщетение, които могат предварително да бъдат установени.

ХАРТА НА ОСНОВНИТЕ ПРАВА НА ЕВРОПЕЙСКИЯ СЪЮЗ (2016/С 202/02) 7.6.2016 г.
BG Официален вестник на Европейския съюз С 202/389.

Член 49 Принципи на законност и пропорционалност на престъплението и наказанието

1. Никой не може да бъде осъден за действие или бездействие, което в момента на извършването му не е представлявало престъпление съгласно националното или международното право. По същия начин, не може да бъде налагано по-тежко наказание от това, което е било приложимо към момента на извършване на престъплението. Ако в по-късен момент след престъплението законът предвижда по-леко наказание, трябва да се приложи това наказание.

2. Настоящият член не засяга осъждането и наказанието на лице, виновно за действие или бездействие, което в момента на извършването му е било престъпление по смисъла на общите принципи, признати от всички народи.

3. Тежестта на наказанията не трябва да бъде несъразмерна спрямо престъплението.

Договора за функциониране на Европейския съюз (ДФЕС) :

ГЛАВА 3 ЗАБРАНА ЗА КОЛИЧЕСТВЕНИ ОГРАНИЧЕНИЯ МЕЖДУ ДЪРЖАВИТЕ-

ЧЛЕНКИ

Член 34 (предишен член 28 от ДЕО) Количествените ограничения върху вноса и всички мерки, имащи равностоен ефект се забраняват между държавите-членки.

Член 35 (предишен член 29 от ДЕО) Количествените ограничения на износа между държавите-членки, както и всички мерки с равностоен ефект, се забраняват.

Член 36 (предишен член 30 от ДЕО) Разпоредбите на членове 34 и 35 не са пречка за налагането на забрани или ограничения върху вноса, износа или транзитното преминаване на стоки, основаващи се на съображенията за обществен морал, обществен ред или обществена сигурност; за закрила на здравето и живота на хората, животните или растенията; за закрила на националните богатства с художествена, историческа или археологическа стойност; **за закрила на индустриалната и търговската собственост**. При все това тези забрани или ограничения не трябва да представляват средство за произволна дискриминация или прикрито ограничение на търговията между държавите-членки.

V. Причините, поради които настоящият съдебен състав смята, че исканото преюдициално заключение е от значение за правилното решаване на делото:

В Директива 2004/48/ЕО НА Европейския Парламент и на Съвета от 29 април 2004 година относно упражняването на права върху интелектуалната собственост е предвиден механизъм за обезщетение за вреди при нарушение на права върху интелектуалната собственост. В чл. 13 от Директивата са дадени насоки към съдебните органи при определяне на обезщетението: 1. Да вземат предвид пропуснатата печалба, която увредената страна е понесла; 2. Да вземат предвид цялата несправедливо получена печалба от нарушителя; 3. Когато е уместно - моралната щета, причинена на притежателя на правото поради нарушението; 4. Като алтернатива - могат, когато е уместно, да определят обезщетението като еднократна сума въз основа на следните елементи: най-малкото размера на лицензионните и авторските възнаграждения и хонорари, които биха били дължими, в случаи че нарушителят е поискал официално разрешение да ползва въпросното право върху интелектуална собственост.

Следователно (по смисъла на Директивата) размерът на вредите е точно определяем, като за определянето му е необходимо да се установят конкретни факти и обстоятелства – 1. за размера на пропуснатата печалба, 2. за размера на несправедливо получената от нарушителя печалба, 3. за морални щети (ако има такива), 4. за размера на лицензионните възнаграждения, които се заплащат за официално разрешение да се борави със съответната марка.

В рамките на свободата, дадена от пар. 28 от Преамбюла на Директивата, в Република България са въведени престъпленията по чл. 172б, ал. 1 и ал. 2 НК, според които се наказва лице, което без съгласието на притежателя на изключителното право използва в търговската дейност марка, без правно основание, вкл. ако деянието е извършено повторно или са причинени значителни вредни последици. Въведено е и административно нарушение (чл. 127, ал. 1 от сега действащия ЗМГО и чл. 81, ал. 1 от ЗМГО, действал към 2016г.) със сходен състав. Според предвидените текстове административно наказание се налага на лице, което използва в

търговската дейност по смисъла на чл. 13, ал. 1 и 2 стоки или услуги, означени със знак, идентичен или сходен на регистрирана марка, без съгласието на нейния притежател.

В законодателството и съдебната практика на Република България (постановена във връзка с въведените престъпления и административни нарушения) е възприет по-различен подход от посочения в Директивата. Според т. III.1 от Тълкувателно решение № 1 от 31.05.2013 г. на ВКС по тълк. д. № 1/2013 г., ОСНК от престъплението по чл.172б от НК могат да настъпят вреди, подлежащи на обезщетение. В мотивите на цитираното тълкувателно решение е възприето разбирането, че „Приложението на марката в стоковия оборот е резултат на разходи на средства и време за създаване на търговската репутация на притежателя ѝ. Отрицателните икономически последици от нейното засягане са реални и различни, но трудни за остойностяване с познатите механизми на непозволеното увреждане. Националният законодател, при съобразяване на съществуващите международни стандарти 4 е създал в чл.76б, ал.1, т.2 от ЗМГО (аналогичен текст се съдържа в чл. 119 от действащия към момента ЗМГО) презумптивен механизъм за оценка на вредите при нарушение на правото върху марка. Според него, когато искът е установен по основание, но няма достатъчно данни за неговия размер, ищецът може да иска като обезщетение равностойността по цени на дребно на правомерно произведени стоки, идентични или сходни със стоките, предмет на нарушението. Този алгоритъм е в синхрон с правилото в наказателното производство да се издирват само претърпените вреди, но не и пропуснатите ползи, както и с постулата, че юридическите лица не търпят неимуществени вреди. Проектирано върху спецификата на нарушеното право по чл.172б от НК това схващане отразява презюмирани икономически последици от засягането на едно по същината си нематериално благо. Абсолютният размер на определените по този начин вреди е практически ориентир за правилната квалификация на престъплението по чл. 172б от НК и разграничаването му от административните нарушения.“.

Може да се направи извод, че в българското законодателство и съдебна практика е изведен допълнителен алгоритъм (извън предвидените в Директивата) за обосновка размера на вредите, претърпени от престъплението по чл. 172б НК. Тук е моментът да се посочи обаче, че в чл. 76 б, ал. 2 ЗМГО отм., действал към 2016г. (и чл. 119, ал. 2 от сега действащия ЗМГО) е предвидено следното: при определяне на обезщетението по ал. 1 се вземат предвид и приходите, получени вследствие на нарушението. По този начин разпоредбите са съобразени с втората предвидена в чл. 13 от Директивата възможност за калкулиране на вредите. В цитираното тълкувателно решение това виждане не е възприето и на практика е въведена презумпция, според която вредите от престъплението по чл. 172б НК съответстват на равностойността по цени на дребно на правомерно произведени стоки, идентични или сходни със стоките, предмет на нарушението.

Необходимо е да се посочи, че стоките, предмет на нарушението (по арг. от чл. 172б, ал. 3 НК, чл. 81, ал. 5 от ЗМГО (отм.) и чл. 127, ал. 5 ЗМГО) са вещите, носещи марка, сходна на притежаваната от юридическото лице – притежател на изключителното право, които са установени от съответните контролни органи в момента на проверката. Престъплението (респ. административното нарушение) е формално и е довършено със самото използване на стоките в търговската дейност (предлагането им за продажба). Следователно не е елемент от състава на престъплението или нарушението реализирането на стоките на пазара (закупуването им от клиенти на търговеца). С предлагането за продажба на съответните стоки престъплението (нарушението) е извършено и поради тази причина за проверяващите органи е достатъчно да установят в

търговския обект определени стоки, които се изземват и се приемат за предмет на престъплението (нарушението), като впоследствие се отнемат в полза на държавата и унищожават. Според цитираното по-горе тълкувателно решение именно стойността на тези стоки (но по цени на дребно на правомерно произведени стоки) представлява и стойност на вредите от престъплението по чл. 172б НК.

От своя страна в ДИРЕКТИВА 2004/48/ЕО НА ЕВРОПЕЙСКИЯ ПАРЛАМЕНТ И НА СЪВЕТА от 29 април 2004 година не е предвиден подобен презумптивен механизъм за определяне на вредите от нарушения, свързани с индустриалната собственост. Точно обратното – механизмите за определяне на вредите са разписани по ясен начин. Вредите са напълно определяеми, поради което не е необходимо да се презюмират. Както се посочи – дадени са четири различни възможности, свързани с конкретни величини. В Тълкувателно решение № 1 от 31.05.2013 г. на ВКС по тълк. д. № 1/2013 г., ОСНК изрично е посочено, че не могат да представляват вреди от престъплението по чл. 172б НК неимуществените (моралните) такива. Посочено е още, че в наказателното производство се издирват само претърпените вреди, но не и пропуснатите ползи. Тези разбирания съответстват на чл. 84, ал. 1 НПК, според който ошетените юридически лица могат да се конституират като граждански ищци, но само за претърпените от тях вреди от престъплението.

От друга страна цялата несправедливо получена печалба от нарушителя стои извън състава на престъплението по чл. 172б НК, тъй като (както се посочи) престъплението е на просто извършване и се реализира с предлагането на стоките за продажба. Реализирането на продажби, респ. реализиране на печалби от тях, стои извън състава на престъплението. В рамките на настоящия случай (а и в множество други сходни случаи) подсъдимото лице е обвинено за това, че предлага за продажба конкретни стоки, установени в търговския обект, но не и за реализирана продажба на такива стоки. Следователно очевидно несправедливо получената печалба няма как да е елемент от престъплението по чл. 172б НК. Размерът на лицензионните и авторските възнаграждения и хонорари, които биха били дължими, в случай че нарушителят е поискал официално разрешение да ползва въпросното право върху интелектуална собственост, също е извън състава на престъплението по чл. 172б НК. Впрочем този размер отново следва да се отнесе към „пропуснатите ползи“, т.е. към сумите, които притежателите на изключителното право не са получили, а е следвало да получат при нормално развитие на отношенията.

С оглед горните разсъждения възникват въпросите съответстват ли на стандартите относно вредите от неправомерно упражняване на права върху интелектуална собственост, въведени с ДИРЕКТИВА 2004/48/ЕО НА ЕВРОПЕЙСКИЯ ПАРЛАМЕНТ И НА СЪВЕТА от 29 април 2004 година, законодателство и съдебна практика, според които част от състава на престъплението, изразяващо се в използване без съгласието на притежателя на изключителното право в търговската дейност на марка, обект на това изключително право, без правно основание (чл. 172б, ал. 1 и ал. 2 НК) са претърпените от притежателя вреди и ако да – съответства ли на тези стандарти въведения в съдебната практика на Република България презумптивен механизъм за обезщетяване на вредите – съобразно стойността на предлаганите стоки по цени на дребно на правомерно произведени стоки. Както се посочи – с цитираното тълкувателно решение е възприето разбирането, че такива вреди съществуват, а вреди изрично са предвидени за престъплението по чл. 172б, ал. 2 НК (значителни вредни последици). В същото време – всички очертани в Директивата механизми за

обезщетяване на вредите стоят извън предмета на очертаното в чл. 172б НК престъпление (от обективна страна). От своя страна възприетият от съдебната практика презумптивен механизъм не е заложен в директивата. Сочените несъответствия пораждат необходимостта от тълкуване на разпоредбите от Директивата, имащи отношение към вредите, през призмата на наказателната отговорност, въведена в българското законодателство на основание пар. 28 от Преамбюла на Директивата.

Във връзка с така възникналите въпроси са и следващите въпроси в настоящото запитване. Тук е моментът да се посочи, че безспорно престъплението по чл. 172б НК и нарушенията (със сходни обективни и субективни елементи), предвидени в ЗМГО пряко попадат в материалния обхват на правото на Европейския съюз. На практика става въпрос за санкционни норми, приложими към правоотношения, имащи материална уредба в правото на Европейския съюз и по специално в ДИРЕКТИВА 2004/48/ЕО НА ЕВРОПЕЙСКИЯ ПАРЛАМЕНТ И НА СЪВЕТА от 29 април 2004 година. В самата директива изрично е посочена възможността (пар. 28 от Преамбюла) за санкциониране по наказателен ред на нарушителите, като средство за гарантиране спазването на права върху интелектуална собственост. Защитата на правата върху марките е залегнала и в Договора за функциониране на ЕС (чл. 36), където е предвидено, че е възможно налагането на забрани или ограничения върху вноса, износа или транзитното преминаване на стоки с цел закрила на индустриалната и търговската собствености. Следователно националната уредба, предвидена в чл. 172б НК, е пряко свързана с прилагането на правото на Европейския съюз. Вярно е, че на националните юрисдикции е дадена възможност за известна свобода при решаване на въпроса за прилагането на наказателни санкции спрямо нарушителите на правото на индустриална собственост. Във връзка с тези отношения обаче е приложима Хартата на основните права на Европейския съюз, която впрочем определя и рамките, до които се простира така дадената свобода. С чл. 49 от Хартата са въведени принципите на законност и пропорционалност на престъплението и наказанието. На първо място е посочено, че никой не може да бъде осъден за действие или бездействие, което в момента на извършването му не е представлявало престъпление съгласно националното или международното право.

Тук е моментът да се посочи, че според практиката на СЕС принципът, който е установен в член 49, параграф 1 от Хартата, е част от първичното право на Съюза. Съдът е приел, че посоченият принцип произтича от общите за държавите членки конституционни традиции и поради това следва да се счита за част от основните принципи на правото на Съюза - решение от 29 май 1997 г., Kremzow, [C-299/95](#), [EU:C:1997:254](#), т. 14, Решение на Съда (пети състав) от 6 октомври 2016 г., Наказателно производство срещу Gianpaolo Paoletti и др., Дело C-218/15, [ECLI: ECLI:EU:C:2016:748](#). От съдебната практика следва, че принципът за законоустановеност на наказанията, фигуриращ в член 49 от Хартата на основните права на Европейския съюз ([ОВ С 83, 2010 г., стр. 389](#)) и прогласен по-конкретно от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи, подписана в Рим на 4 ноември 1950 г., е произведен **от принципа на правна сигурност**, който изисква правната уредба на Съюза ясно да определи нарушенията и санкциите за тях (в този смисъл са Решение на Общия съд (четвърти състав) от 16 септември 2013 г. [Aloys F. Dornbracht GmbH & Co. KG](#) срещу Европейска комисия, Дело T-386/10, [ECLI: ECLI:EU:T:2013:450](#) (и всички решения, цитирани в т. 60 от него).

Налага се извод, че принципът за законност на престъплението е неразривно свързан с

необходимост от очертаване на ясни предели, съобразно които дадено поведение представлява престъпление. По този начин е възможно да се постигне предвидимост - правните субекти могат да разберат кое тяхно поведение представлява престъпление и кое не. В настоящия случай (особено ако на първия въпрос се даде отговор, че вредите не са част от състава на престъплението по чл. 172б НК) в българското законодателство действат норми, които подвеждат едно и също поведение под състава на административно нарушение (чл. 127, ал. 1 от сега действащия ЗМГО и чл. 81, ал. 1 от действалия към 2016г. ЗМГО) и състава на престъпление (чл. 172б, ал. 1 НК). Ако се възприеме разбирането, че от престъплението изначално не може да има съставомерни вреди, това ще доведе до извод, че описаното в чл. 172б, ал. 2 НК престъпление (включващо в състава си значителни вредни последици) също ще е с фактически състав, съвпадащ с този на престъплението по чл. 172б, ал. 1 НК и цитираните административни нарушения по ЗМГО. Същевременно в българското законодателство липсва разграничителен критерий, по който деянието да бъде определено като престъпление или като административно нарушение. Ако се приеме, че вредите не са част от състава на престъплението по чл. 172б, ал. 1 НК липсата на разграничителен критерий ще стане още по-осезаема. Поради тази причина възниква въпросът - Съответства ли на принципа на законоустановеност на престъпленията, прокламиран в чл. 49 от Хартата на основните права на европейския съюз законодателство, в което липсва разграничение между административното нарушение (чл. 127, ал. 1 от сега действащия ЗМГО и чл. 81, ал. 1 от действалия към 2016г. ЗМГО), престъплението по чл. 172б, ал. 1 НК, а при отрицателен отговор на първия въпрос и престъплението по чл. 172б, ал. 2 НК. Отговорът на този въпрос е от съществено значение за правораздаването в Република България, тъй като липсата на ясен и точен разграничителен критерий води до противорчива практика и нееднакво третиране на правните субекти, извършили практически едни и същи деяния. Както е възприето в Решение на Общия съд (девети състав) от 12 декември 2018 г.

Biogaran срещу Европейска комисия, Дело T-677/14 „Обхватът на понятието за предвидимост до голяма степен зависи от съдържанието на разглеждания текст, от приложното му поле и от броя и качеството на неговите адресати. Предвидимостта на закона допуска съответното лице да прибегне до компетентен съвет, за да оцени в разумна степен при наличните обстоятелства последиците, които могат да възникнат от определен акт“. Цитираната липса на разграничителен критерий между престъпленията и административните нарушения води до невъзможност да се съблюдава в цитираните случаи даденото понятие за „предвидимост“.

Във връзка с приложението на Хартата следва да се обърне внимание и на чл. 49, пар. 3 от нея, според който тежестта на наказанията не трябва да бъде несъразмерна спрямо престъплението. Както се посочи – според чл. 172б, ал. 1 НК престъплението се изразява в самото предлагане за продажба на съответни стоки. В чл. 172б, ал. 2 НК са предвидени наказания за такова престъпление (при значителни вредни последици) Лишаване от свобода от 5 до 8 години и глоба от пет хиляди до осем хиляди лева. Особено при отрицателен отговор на първия от поставените въпроси (а дори и при положителен отговор) се поставя въпросът за изключителната тежест на такова наказание. Става въпрос за наказание „Лишаване от свобода“ с изключително висок минимум, а и максимум, който също не може да бъде определен като нисък. Наред с това се предвижда и кумулативно наказание „Глоба“ във високи размери. Практически възможностите за намаляване на наказанието (при множество смекчаващи вината обстоятелства), или за отлагане изпълнението му, са сведени до минимум, тъй като разпоредбата на чл. 55, ал. 1, т. 1 НК позволява единствено да се определи наказание под най-ниския предел, но не и замяната на „Лишаване от

свобода“ например с „Пробация“. Наред с това разпоредбата на чл. 66, ал. 1 НК предвижда възможност за отлагане само на наказание „Лишаване от свобода“ за срок до три години. Следователно с границите на наказанието „Лишаване от свобода“ в чл. 172б, ал. 2 НК (от 5 до 8 години) са намалени до минимум възможностите за съда да приложи благоприятни за дееца норми от наказателния закон. Извън това според разпоредбата на чл. 172б, ал. 3 НК предметът на престъплението се отнема в полза на държавата, независимо чия собственост е, и се унищожава. Следователно деецът веднъж понася отрицателните последици от унищожаване на цялата стока, за закупуването на която обикновено е заплатил парични суми. Наред с това му се налага глоба във високи размери, а така също и „Лишаване от свобода“ в рамки, които ограничават възможностите за благоприятно третиране. Поради изложените причини следва да се постави и въпрос дали наказание в такива рамки отговаря на обективните и субективни характеристики на престъплението, за което е предвидено.

По изложените съображения за Районен съд Несебър правилното решаване на делото изисква тълкуване на съответните разпоредби от правото на Европейския съюз. На основание чл. 23 от Статута на съда на Европейския съюз вр. чл. 488, ал. 1 НПК настоящото производство следва да бъде спряно.

Така мотивиран и на основание, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ОТПРАВЯ ПРЕЮДИЦИАЛНО ЗАПИТВАНЕ ДО СЪДА НА ЕВРОПЕЙСКИЯ СЪЮЗ на основание чл. 267 ДФЕС със следните въпроси:

1. Съответстват ли на стандартите относно вредите от неправомерно упражняване на права върху интелектуална собственост, въведени с ДИРЕКТИВА 2004/48/ЕО НА ЕВРОПЕЙСКИЯ ПАРЛАМЕНТ И НА СЪВЕТА от 29 април 2004 година, законодателство и съдебна практика, според които част от състава на престъпленията по чл. 172б, ал. 1 и ал. 2 НК, са претърпените от притежателя вреди;
2. При положителен отговор на първия въпрос – съответства ли на стандартите на ДИРЕКТИВА 2004/48/ЕО НА ЕВРОПЕЙСКИЯ ПАРЛАМЕНТ И НА СЪВЕТА от 29 април 2004 година въведният от съдебната практика в Република България презумптивен механизъм за определяне на вредите – в размер на стойността на предлаганите за продажба стоки, изчислена по цени на дребно на правомерно произведени стоки;
3. Съответства ли на принципа на законоустановеност на престъпленията, прокламиран в чл. 49 от Хартата на основните права на европейския съюз, законодателство, в което липса разграничение между административното нарушение (чл. 127, ал. 1 от сега действащия ЗМГО и чл. 81, ал. 1 от действалия към 2016г. ЗМГО), престъплението по чл. 172б, ал. 1 НК, а при отрицателен отговор на първия въпрос и престъплението по чл. 172б, ал. 2 НК;
4. Съответстват ли на принципа, прокламиран в чл. 49, пар. 3 от Хартата на основните права на европейския съюз - тежестта на наказанията не трябва да бъде несъразмерна спрямо

престъплението, предвидените в чл. 172б, ал. 2 НК наказания – от 5 до 8 години Лишаване от свобода и глоба от пет хиляди до осем хиляди лева.

СПИРА на основание чл. 23 от Статута на съда на Европейския съюз вр. чл. 488, ал. 1 НПК производството по НОХД № 323/2021г. по описа на Районен съд Несебър.

Препис от определението да се връчи на страните за сведение.

Определението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Заседатели:

1. _____

2. _____